

30 Μαΐου, 1989

[Α. ΛΟΪΖΟΥ, Π.. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ,
ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΙΑΝΣ, Δ/στές]

ΚΛΕΑΡΧΟΣ ΜΙΑΤΙΑΔΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Εφεσείοντες - Αιτητές.

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΕΠΗΤΡΟΠΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Εφεσίδήτων.

(Αναθεωρητικές Εφέσεις Αρ. 789, 791, 796)

Παράλειψη εν τη εννοία του Άρθρου 146.1 του Συντάγματος — Διορισμός ή προαγωγή δημοσίου υπαλλήλου — Δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί ως παράλειψη διορισμού ή προαγωγής άλλου υποψηφίου — Η Αίτηση Ακυρώσεως εναντίον τέτοιας "παράλειψης" είναι απαράδεκτη.

5

Δεδισασμένο — Σύσταγμα, Άρθρο 146.4 — Τόσον η επικυρωτική όσον και η ακυρωτική απόφαση ενεργούν έναντι πάντων — Η μόνη διαφορά είναι ότι μετά από ακυρωτική απόφαση εφαρμόζεται το Άρθρο 146.6 του Συντάγματος σχετικά με αποζημιώσεις — Η νομιμότητα πράξεως, που επικυρώθηκε — Δεν μπορεί να συνεχίζει να είναι αντιζείμενο αμφισβήτησης σε άλλη διοικητική δίκη — Γι' αυτό είναι επιβεβλημένη η συνεκδικασία προσφυγών, που προσβάλλουν την ίδια πράξη.

10

Προθεσμία ασκήσεως Αιτήσεως Ακυρώσεως — Εξετάζεται αυτεπάγγελτα γιατί είναι θέμα δημοσίας τάξεως — Εν περιπτώσει δημοσιεύσεως της πράξεως, η προθεσμία αρχίζει από την ημεέρα της δημοσιεύσεως — Πότε η δημοσίευση θεωρείται πλήρης — Ανάλυση σχετικής νομολογίας επί του θέματος.

15

Δημόσιοι υπάλληλοι — Διορισμοί/προαγωγές — Θέση πρώτου διορισμού και προαγωγής — Σχέδιο Υπηρεσίας — Εφημερίδα και εφαρμογή του — Αρχές που διέπουν επέμβαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου — Πτυχίο του Τμήματος Γαλλικών Σπουδών της Φιλολογικής Σχολής του

20

Πανεπιστημίου Αθηνών — Υπό τις περιστάσεις ήταν λογικά εφικτό στην Ε.Δ.Υ. να κατάλιξει στο συμπέρασμα ότι ικανοποιείτο το σχετικό Σχέδιο Υπηρεσίας*.

- 5 Δημόσιοι υπάλληλοι — Διορισμοί/προαγωγές — Θέση πρώτου διορισμού και προαγωγής — Σχέδιο Υπηρεσίας — Εμπειρία και εφαρμογή — Είναι υποχρέωση της Ε.Δ.Υ. — Ανεξάρτητα από την έρευνα, που είχε κάνει η Τμηματική Επιτροπή.
- 10 Δημόσιοι υπάλληλοι — Διορισμοί/προαγωγές — Θέση πρώτου διορισμού και προαγωγής — Τεκμηρίο νομιμότητας — Εξυπακούει ότι η Ε.Δ.Υ. εξέτασε την περίπτωση όλων των υποψηφίων για τη συγκεκριμένη θέση — Η Ε.Δ.Υ. δεν είναι ανάγκη να αναφερθεί ονομαστικά στον κάθε υποψήφιο.
- 15 Δημόσιοι υπάλληλοι — Διορισμοί/προαγωγές — Θέση πρώτου διορισμού και προαγωγής — Παράκτονο ότι η περίπτωση του αιτούντος δεν εξετάστηκε από την Ε.Δ.Υ. — Εν όψει των στοιχείων του φακέλου το παράκτονο δεν ενσταθεί, γιατί η Ε.Δ.Υ. εξέτασε την περίπτωση του αιτούντος, ο οποίος δεν είχε περιληφθεί στον κατάλογο των συσταθέντων από την Τμηματική Επιτροπή, και βγήκε ότι δεν πρέπει να ικανοποιηθεί αίτημα του αιτούντος να κληθεί και αυτός για συνέντευξη.
- 20 Δημόσιοι υπάλληλοι — Διορισμοί/προαγωγές — Θέση πρώτου διορισμού και προαγωγής — Συνέντευξη, απόδοση υποψηφίων — Βαρύτητα — Αναφορά στην νομολογία.
- 25 Δημόσιοι υπάλληλοι — Διορισμοί/προαγωγές — Θέση πρώτου διορισμού και προαγωγής — Έκδηλη υπεροχή — Απλή υπεροχή δεν θεμελιώνει λόγον ακυρώσεως.
- 30

Οι εφέσεις, που συνεδικάσθηκαν, προσβάλλουν απόφαση Δικαστή του Ανώτατου Δικαστηρίου, με την οποία είχαν απορριφθεί οι Αιτήσεις Ακυρώσεως των εφεσεώντων.

35

Οι νομικές αγωγές, που το Ανώτατο Δικαστήριο ανέλυσε στις υποθέ-

40

* Το Σχέδιο Υπηρεσίας σχετικά με τα απαιτούμενα προσόντα διελάμβανε: Πανεπιστημιακό δίπλωμα ή τίτλο ή ισότιμο προσόν σε κατάλληλο θέμα π.χ. τη Δημόσια Διοίκηση, τα Νομικά (περιλαμβανομένου του Barrister at Law) τις Οικονομικές, Κοινωνικές, Πολιτικές Επιστήμες, τη Διοίκηση Επιχειρήσεων, τη Διοίκηση Προσωπικού κλπ'.

σεις αυτές, φαίνονται στα πιο πάνω περιληπτικά σημειώματα Με βάση τις πιο πάνω νομικές αρχές και την εφαρμογή των στα συγκεκριμένα γεγονότα σε μίαν εκάστη από τις συνεκδικασθείσες υποθέσεις, το Ανώτατο Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι όλες οι εφεσεις είναι απορριπτέες	5
<i>Οι εφέσεις απορρίπτονται χωρίς διαταγή για έξοδα</i>	
<i>Αναφερόμενες υποθέσεις</i>	10
<i>Papaioannou and Others v Republic and Others (1989) 3 C L R 38.</i>	
<i>Moran v Republic (Attorney-General and Minister of Interior) 1 R S.C C 10,</i>	15
<i>Marcoullides v. Greek Communal Chamber (Director of Greek Education) 4 R.S C C. 7,</i>	
<i>Anstidou v Republic (1984) 3 C L R 503.</i>	20
<i>Kritiotis v Municipality of Paphos and Others (1986) 3 C.L.R 322.</i>	
<i>Pissas (No 1) v. Electricity Authority of Cyprus (1966) 3 C L R 634.</i>	25
<i>Hadjgregoriou v Republic (Public Service Commission) (1976) 3 C L R 163,</i>	
<i>Canolou v Municipality of Kyrenia (1971) 3 C I R 455.</i>	30
<i>Cyprus Tannery v Republic (1980) 3 C L R 405 ,</i>	
<i>Papaleontiou v. Republic (1987) 3 C L R 211.</i>	
<i>Republic v Christodoulides and Others (1988) 3 C L R 1910,</i>	35
<i>Mytides and Another v. Republic (1983) 3 C L.R 1096</i>	
<i>Karis v Republic (1985) 3 C L R 496,</i>	
<i>Ioannides and Another v. Republic (1979) 3 C.L.R 628,</i>	40

Piperi and Others v. Republic (1984) 3 C.L.R. 1306,

Michanicos v. Republic (1976) 3 C.L.R. 237,

5 *Savva v. Republic (1985) 3 C.L.R. 694,*

Ioannides and Others v. Republic (1989) 3 C.L.R. 278,

Republic v. Panayiotides (1987) 3 C.L.R. 1081,

10

Republic and Another v. Aristotelous (1982) 3 C.L.R. 497.

Smyrnios v. Republic (1983) 3 C.L.R. 124.

15

Theodossiou v. Republic 2 R.S.S.C. 44,

Petrou v. Republic (1967) 3 C.L.R. 40,

HadjiSavva and Another v. Republic (1967) 3 C.L.R. 155,

20

Georghades and Others v. Republic (1967) 3 C.L.R. 653,

Pattichis and Another v. Republic (1968) 3 C.L.R. 374.

25

Georghades and Another v. Republic (1970) 3 C.L.R. 257,

Hadjiconstantinou and Others v. Republic (1973) 3 C.L.R. 65,

Andreou v. Republic (1979) 3 C.L.R. 379.

30

Christou and Others v. Republic 4 R.S.C.C. 1,

Georghades and Another v. Republic (1970) 3 C.L.R. 257,

35

Georghiou v. Republic (1976) 3 C.L.R. 74.

Republic v. Zachariades (1986) 3 C.L.R. 852,

Michael v. Republic (No.1) (1975) 3 C.L.R. 136.

40

Evgeniou v. Republic (1979) 3 C.L.R. 239,

HadjiIoannou v. Republic (1983) 3 C.L.R. 1041.

Εφέσεις

- Εφέσεις εναντίον των αποφάσεων Δικαστού του Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Λώρη, Δ.) που εκδόθηκαν στις 26 Φεβρουαρίου, 1988. Προσφυγές Αρ. 586/84, 587/84 (1988) 3 Α.Α.Δ. 310, 180/85 (1988) 3 Α.Α.Δ. 324 και 701/84 (1988) 3 Α.Α.Δ. 343, με τις οποίες το αίτημα των αιτητών εναντίον της προαγωγής/διορισμών των ενδιαφερομένων μερών στη θέση του Διοικητικού Λειτουργού στο Γενικό Διοικητικό Προσωπικό απερρίφθη. 5
- A. Σ. Αγγελίδης*, για τους Εφεσείοντες στις εφέσεις 789 και 791. 15
- K. Λοΐζου*, για τους Εφεσείοντες στην έφεση 796.
- A. Βασιλειάδης*, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Β΄, για τους Εφεσίβλητους. 20
- Ξ. Ξενόπουλος*, για τα Ενδιαφερόμενα πρόσωπα Αρ. 1, 2, 5, 8 και 10.
- A. Σοφοκλέους για M. Παπατέτρου*, για το Ενδιαφερόμενο πρόσωπο Αρ. 9. 25
- A. Βασιλείου*, για το Ενδιαφερόμενο πρόσωπο E. Χ΄ Παύλου. 30
- A. ΛΟΪΖΟΥ, Π.*: Η απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί από τον Δικαστή κ. Δ. Στυλιανίδη.
- ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ.*: Οι εφεσείοντες προσβάλλουν τις αποφάσεις Δικαστή του Δικαστηρίου τούτου με τις οποίες, στην άσκηση πρωτοβάθμιας δικαιοδοσίας, απόρριψε τις προσφυγές τους με βάση το Άρθρο 146 του Συντάγματος. 35
- Η εφεσίβλητη Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας (η "Επιτροπή") διόρισε 12 πρόσωπα και προβίβασε ένα - τα ενδιαφερόμενα μέλη - στη μόνιμη θέση (Τακτ. Προϊπ) Διοικητικού Λειτουργού στο Γενικό Διοικητικό Προσωπικό, από τις 15 Οκτωβρίου, 1984. Οι 40

διορισμοί και προαγωγή δημοσιεύτηκαν στην Επίσημη Εφημερίδα, Αρ. 2000, ημερομηνίας 19 Οκτωβρίου 1984, Αριθμοί Γνωστοποιήσεων 2469 και 2470, σύμφωνα με τη νομοθετική πρόβλεψη των Άρθρων 37(4) (διορισμοί) και 44(6) (προαγωγή) του 5
περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1967 (Αρ. 33/67).

Οι εφεσεύοντες που ήταν αιτητές - υποψήφιοι για τις πιο πάνω θέσεις, πρόσβαλαν τη νομιμότητα των διορισμών και προαγωγής με τις πιο κάτω προσφυγές:-

10

Εφεσεύων στην Έφεση Αρ. 789 - Προσφυγή Αρ. 180/85 (καταχωρίστηκε στις 12 Φεβρουαρίου, 1985).

15

Εφεσεύοντες στην Έφεση Αρ. 791 - Προσφυγές Αρ. 586/84 και 587/84 (καταχωρίστηκαν στις 5 Νοεμβρίου, 1984).

20

Οι εφεσεύοντες ζητούσαν την ακύρωση των διορισμών/προαγωγής όλων των ενδιαφερομένων μερών.

25

Στις προσφυγές Αρ. 180/85, 586/84 και 587/84 οι αιτητές ζητούσαν και δεύτερη θεραπεία - ακύρωση της παράλειψης ή απόφασης της Επιτροπής να μην τους διορίσει/προάξει στη θέση.

30

Θεωρούμε αναγκαίο να τονίσουμε σ' αυτό το στάδιο, ότι ο διορισμός ή προαγωγή ενός υποψηφίου δεν είναι, ούτε μπορεί να θεωρηθεί, παράλειψη διορισμού ή προαγωγής ή απόφαση μη διορισμού ή προαγωγής άλλων υποψηφίων. Η απόφαση της Επιτροπής είναι ο διορισμός/προαγωγή του ενδιαφερομένου μέρους. Η δεύτερη θεραπεία είναι απαράδεκτη. (*Mustafa Hamza Uldag and The Republic (Public Service Commission)* 35
3 R.S.C.C. 131, σελ. 134).

40

Με τρεις ξεχωριστές Αποφάσεις ο Δικαστής που άσκησε πρωτοβάθμια δικαιοδοσία απόρριψε τις προσφυγές. Η προσφυγή Αρ. 180/85 κρίθηκε απαράδεκτη γιατί καταχωρίστηκε εκπρόθεσμα.

Το αντικείμενο της προσφυγής είναι η νομιμότητα της προ-

σβαλλόμενης πράξης. Η δικαιοδοσία του Δικαστηρίου οριοθετείται από την παράγραφο 4 του Άρθρου 146 του Συντάγματος που έχει:-

- “4. Επί τιαυτής προσφυγής το δικαστήριο δύναται, διά 5
της αποφάσεως αυτού:
- (α) να επικυρώση εν όλω ή εν μέρει την τιαυτήν από- 10
φασιν ή πράξιν ή παράλειψιν ή
- (β) να κηρύξη την απόφασιν ή την πράξιν, εν όλω ή εν 10
μέρει, άκυρον και στερημένην οιουδήποτε αποτελέ-
σματος ή
- (γ) να κηρύξη και ό,τι εν όλω ή εν μέρει άκυρον και ό,τι 15
παν το παρალიφθέν έδει να είχεν εκτελεσθή”.

Η αποκλειστική με το Σύνταγμα Αναθεωρητική 20
Δικαιοδοσία του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου με
τον περί Απονομής της Δικαιοσύνης (Ποικίλαι Διατάξεις)
Νόμο του 1964 (Αρ. 33/64) δύναται να ασκηθεί από Δικαστή ή
Δικαστές του Ανωτάτου Δικαστηρίου, όπως ήθελε το
Δικαστήριο αποφασίσει - (Άρθρο 9(α) και 11(1) και (2)).

Η ακυρωτική απόφαση του Δικαστηρίου ακυρώνει την προ- 25
σβαλλόμενη πράξη από το χρόνο της έκδοσής της (ex tunc) και
έναντι όλων (erga omnes), δηλαδή και έναντι εκείνων που δεν
ήσαν μέρη στην ακυρωτική δίκη.

Μετά από ακυρωτική απόφαση σε μία προσφυγή, άλλη προ- 30
σφυγή, με την οποία προσβάλλεται η ίδια πράξη, καθίσταται
χωρίς αντικείμενο και απαράδεκτη, λόγω του δεδικασμένου,
εκτός αν υπάρχει λόγος έκδοσης νέας ακυρωτικής απόφασης
για τους σκοπούς της παραγράφου 6 του Άρθρου 146. Το ίδιο 35
δε ισχύει για επικυρωτική απόφαση. Η νομιμότητα πράξης που
επικυρώθηκε από το Δικαστήριο μπορεί να συνεχίζει να είναι
αντικείμενο αμφισβήτησης σε άλλη διοικητική δίκη αν προβάλ-
λονται άλλοι λόγοι. Η απόφαση ακύρωσης δεσμεύει όλους,
ενεργεί erga omnes. Άλλη διαφορά μεταξύ ακυρωτικής και επι- 40
κυρωτικής απόφασης είναι ότι στην επικυρωτική απόφαση η
παράγραφος 6 του Άρθρου 146 δεν έχει εφαρμογή.

5 Για τον πιο πάνω λόγο, όχι μόνο είναι επιθυμητό, αλλά και επιβεβλημένο προσφυγές που προσβάλλουν την ίδια πράξη να συνεκδικάζονται και το Δικαστήριο, ή Δικαστής, ή Δικαστές που ασκούν πρωτοβάθμια δικαιοδοσία, εκδίδουν μια απόφαση για την ακύρωση ή επικύρωση ολικά ή μερικά της προβαλλόμενης πράξης - (βλ. Δένδια - "Διοικητικόν Δίκαιον" Τόμος Γ' σελ. 309, 352· Τσάτσου - "Η Αίτησης Ακυρώσεως", 3η Έκδοση, σελ. 174. Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929-1959, σελ. 279· *Niovi Papaioannou and Others v. The Republic of Cyprus through The Educational Service Commission and Others* (1989) 3 C.L.R. 38).

10 Το Δικαστήριο με βάση τις πιο πάνω αρχές έδωσε οδηγίες για τη συνεκδίκαση των εφέσεων αυτών.

15 Κρίνουμε σκόπιμο να επιληφθούμε πρώτα της Έφεσης Αρ. 789.

20 Η προσφυγή Αρ. 180/85 απορρίφθηκε ως εκπρόθεσμη και απαράδεκτη.

Η παράγραφος 3 του Άρθρου 146 του Συντάγματος έχει:-

25 "3 Η προσφυγή ασκείται εντός εβδομήκοντα πέντε ημερών από της ημέρας της δημοσιεύσεως της αποφάσεως ή της πράξεως ή, εν περιπτώσει μη δημοσιεύσεως ή εν περιπτώσει παραλείψεως από της ημέρας καθ'ην η πράξις ή παράλειψις περιήλθεν εις γνώσιν του προσφεύγοντος".

30 Η πρόνοια της προθεσμίας των 75 ημερών που ορίζεται είναι επιτακτική. Η προθεσμία είναι ανατρεπτική, είναι σύντομη και γενικά ανελαστική για το δημόσιο συμφέρον. Δεν συμφέρει, ούτε στη Διοίκηση ούτε στους διοικουμένους, να επικρέμμεται σαν Δαμόκλεια σπάθη η δυνατότητα ακύρωσης εκτελεστών διοικητικών πράξεων για απεριοριστο ή για μακρό χρονικό διάστημα. Η αβεβαιότητα στη σφαίρα του διοικητικού δικαίου πρέπει να τερματίζεται στο συντομότερο δυνατό χρόνο. Η προθεσμία των 75 ημερών είναι θέμα δημόσιας τάξης. Το Δικαστήριο εξετάζει αυτεπάγγελτα το ζήτημα αυτό έστω και αν μέρος στην προσφυγή που το ήγειρε το εγκατέλειψε. (Βλ. μεταξύ άλλων *John Moran v. The Republic (Attorney-General and Minister of Interior)* 1 R.S.C.C. 10 στη σελ. 13·

Joyce Marcoullides v. The Greek Communal Chamber (Director of Greek Education) 4 R.S.C.C. 7 στις σελ. 8 και 9· **Aristidou v. Republic** (1984) 3 C.L.R 503· **Kritiotis v. Municipality of Paphos and Others** (1986) 3 C.L.R. 322).

5

Η προσβαλλόμενη πράξη, σύμφωνα με τη νομοθετική επιταγή (Άρθρο 37(4) και 44(6)) του περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου του 1967 (Αρ. 33/67), δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας στις 19 Οκτωβρίου, 1984. Η προσφυγή Αρ. 180/85 καταχωρίστηκε στις 12 Φεβρουαρίου 1985 πολύ αργότερα από την παρέλευση των 75 ημερών.

10

Ο δικηγόρος του εφεσεύοντα ισχυρίστηκε ότι η θέση δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα στις 20 Μαΐου, 1983. Η δημοσίευση δεν ανέφερε αριθμό θέσεων. Υπήρξαν 447 υποψήφιοι. Η διαδικασία επιλογής διορισμού και προαγωγής συμπληρώθηκε σε χρόνο άγνωστο στον εφεσεύοντα γιατί δεν κλήθηκε σε συνέντευξη από την Επιτροπή. Η δημοσίευση δεν ήταν πλήρης. Βασίστηκε στην υπόθεση **Charalambos Pissas (No.1) v. The Electricity Authority of Cyprus** (1966) 3 C.L.R. 634, στην οποία αποφασίστηκε ότι γνωστοποίηση απαλλοτριώσης και διάταγμα απαλλοτριώσης, που δημοσιεύτηκαν στην Επίσημη Εφημερίδα, δεν ήταν επαρκείς γιατί περιείχαν μόνον τον αριθμό τεμαχίου και σχεδίου χωρομετρίας της ιδιοκτησίας, όχι όμως το όνομα του ιδιοκτήτη και ο αιτητής δεν είχε ενδείξεις (intimation) για σκοπούμενη απαλλοτριώση της ιδιοκτησίας του και δεν είχε κανένα λόγο να αναμένει ότι γνωστοποίηση και αργότερα διάταγμα απαλλοτριώσης θα δημοσιεύονταν στην Επίσημη Εφημερίδα σχετικά με μέρος της ιδιοκτησίας του.

15

20

25

30

Ο δικηγόρος της εφεσιβλήτης Επιτροπής υποστήριξε ότι η δημοσίευση ήταν πλήρης, ικανοποιούσε τις πρόνοιες του Νόμου 33/67 και της παραγράφου 3 του Άρθρου 146 του Συντάγματος και αναφέρθηκε στην υπόθεση **Andreas A. Hadjigregoriou v. Republic (Public Service Commission)** (1976) 3 C.L.R. 163. Εισηγήθηκε ότι τα γεγονότα της υπόθεσης **Pissas** πρέπει να διακριθούν από την παρούσα υπόθεση.

35

Στην υπόθεση **Pissas** (ανωτέρω) στη σελ. 637 το Δικαστήριο είπε:-

40

“...one there has been publication of an act, time begins to run,

for the purpose of the said paragraph," (παράγραφος 3 του Άρθρου 146) "from such publication irrespective of when that act or decision in question came to the knowledge of the person concerned".

5

Στην υπόθεση *Hadjigregoriou* (ανωτέρω), ο Δικαστής κ. Α. Λοϊζου (όπως ήταν τότε) είπε στη σελ. 168:-

10

"The case of *Pissas (No.1)* (supra) invoked by learned counsel for the applicant, does not carry his case any further as there the point decided was that there was no proper publication in the sense of fully and clearly containing the contents of the act or decision concerned and not that the time did not commence to run as from the date of a proper publication, and there is nothing in our case to suggest that there was to proper publication of the sub

15

judice decision. (See also *Cariolou v. The Municipality of Kyrenia* (1971) 3 C.L.R. 455). In case of promotion of a civil servant attacked by a person not promoted, the time limit commence as from the date of publication of the promotion".

20

Η υπόθεση *Cyprus Tannery v. Republic* (1980) 3 C.L.R. 405 (Ολομέλεια) αφορούσε αναγκαστική απαλλοτρίωση ακίνητης ιδιοκτησίας. Οι αιτητές με την προσφυγή τους ζητούσαν ακύρωση της άρνησης του Υπουργού Συγκοινωνιών και Έργων να ανακαλέσει το διάταγμα αναγκαστικής απαλλοτρίωσης, για το λόγο ότι παρήλθαν τρία χρόνια και δεν επιτεύχθηκε ο σκοπός ή ότι η απαλλοτρίωση εγκαταλείφθηκε. Στη σελ. 416 το Δικαστήριο είπε:-

25

"But we should observe that, in our opinion until now the final decision of the respondent in the matter has not yet been communicated to the appellant, even though it might be said that, by virtue of its counsel receiving copy of the aforementioned letter of February 15, 1978, the appellant has indirectly come to know what is the final decision to be expected as regards its request for the exclusion from the compulsory acquisition of its relevant property.

30

.

35

We make this observation in view of the fact that as was already held by this Court in, inter alia, *Cariolou v. The Municipality of Kyrenia and Others* (1971) 3 C.L.R. 455, 462-464 and *Hadjicostas v. The Republic and Another* (1974) 3 C.L.R. 1, 12, knowledge of an administrative decision

in the sense of Article 146.3 of the Constitution, has to be complete (see, also, in this respect, inter alia, the conclusions from the Case-Law of the Council of State in Greece, 1929-1959, p.253), there should too, be full and sufficient knowledge (see, inter alia, *Pissas (No.1) v. The Electricity Authority of Cyprus*, (1966) 3 C.L.R. 634, 637 - 639 and *Markantonis v. The Republic and Another*, (1966) 3 C.L.R. 714, 719-720) of the final decision of the administration in a particular matter (see, *Inter alia, Soundia v. The Town School Committee of Larnaca and Others* (1965) 3 C.L.R. 425, 430, *Kyriacou v. The Cyprus Broadcasting Corporation and Another*, (1965) 3 C.L.R. 482, 500 and *Georghiades and Another v. The Republic* (1966) 3 C.L.R. 827, 841 - 842), and it is also, well established that any doubt as regards the acquisition of knowledge in the sense of Article 146.3 and, consequently, about the commencement of the running of the period of seventy- five days provided thereunder, should be resolved in favour of the applicant in a recourse (see *Neophytou v. The Republic*, 1964 C.L.R. 282, 290 and *Georghiades*, supra, 842)".

Στα πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929 - 1959 στη σελίδα 251 διαβάζουμε:-

“Ούτως επί προσβολής πράξεως διορισμού ή πράξεως προαγωγής ή πράξεως μεταθέσεως υπαλλήλου προσβαλλόμενης εκ μέρους τρίτου παραλειφθέντος η προθεσμία άρχεται από της δημοσιεύσεως της προαγωγής”.

Το πιο πάνω κείμενο βασίζεται στις Αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας 14/38, 1979/46, 1370/47, 295/48, 2120/53.

Με βάση όλα τα πιο πάνω καταλήξαμε, ότι σε περιπτώσεις διορισμού ή προαγωγής, όπου η δημοσίευση είναι σύμφωνη με το Νόμο ή Κανονισμούς, η προθεσμία αρχίζει από τη δημοσίευση.

Η προσφυγή 180/85 είναι εκπρόθεσμή και ως εκ τούτου απαράδεκτη και ορθά απορρίφθηκε. Η έφεση 789 αποτυγχάνει.

Οι εφεσεύοντες στην έφεση 796 παραπονούνται ότι λανθασμένα ο πρωτόδικος Δικαστής αποφάσισε ότι ορθά η Επιτροπή ερμήνευσε και εφάρμοσε το σχέδιο υπηρεσίας αναφορικά με το

ακαδημαϊκό προσόν του ενδιαφερομένου μέρους - Μάλβως Χριστοδουλίδη.

5 Το πρώτο απαιτούμενο προσόν της παραγράφου 3 στο σχέδιο υπηρεσίας είναι:-

“3. Απαιτούμενα προσόντα:

10 (1) Πανεπιστημιακό Δίπλωμα ή Τίτλος ή ισότιμο προσόν σε κατάλληλο θέμα π.χ. τη Δημόσια Διοίκηση, τα Νομικά (περιλαμβανομένου του Barrister - at - Law), τις Οικονομικές, Κοινωνικές, Πολιτικές Επιστήμες, τη Διοίκηση Επιχειρήσεων, τη Διοίκηση Προσωπικού κλπ”.

15 Η Μάλβω Χριστοδουλίδη κατείχε πτυχίο του Τμήματος Γαλλικών Σπουδών της Φιλολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

20 Η ερμηνεία και εφαρμογή του σχεδίου υπηρεσίας είναι μέσα στην αρμοδιότητα της Επιτροπής και το Δικαστήριο επεμβαίνει σε διορισμό η προαγωγή μόνον αν η ερμηνεία και εφαρμογή του σχεδίου υπηρεσίας από την Επιτροπή δεν ήταν εύλογα επιτρεπτή στην ειδική περίπτωση - (**Papaleontiou v. Republic** (1987) 3 C.L.R. 211, στην οποία αναφέρεται όλη η προηγούμενη νομολογία του Δικαστηρίου).

30 Το ίδιο σχέδιο υπηρεσίας και για το ίδιο προσόν, σχετικά με άλλες θέσεις Διοικητικού Λειτουργού, ήταν αντικείμενο στην - **The Republic of Cyprus, through The Public Service Commission v. Charalambos Christodoulides and Others** (1988) 3 C.L.R. 1910). Στην υπόθεση αυτή το ενδιαφερόμενο μέρος κατείχε πτυχίο Αγγλικής Φιλολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Η Επιτροπή θεώρησε ότι ικανοποιούσε το ακαδημαϊκό προσόν του σχεδίου υπηρεσίας. Ο πρωτόδικος Δικαστής είπε:-

40 “If the words suitable subject appeared on their own, I would have agreed that it was reasonably open to the respondent to consider the Diploma in English Literature as satisfying the requirements of paragraph 3(1) of the scheme of service. Having regard, however to the nature of the subjects enumerated therein, I find that it was not reasonably open to the

respondent to decide as it did in this respect. The 'suitable subject' have to be related to those enumerated in the scheme of service".

Η Ολομέλεια στη έφεση είπε:-

5

"We find ourselves unable to agree with the construction placed by the learned trial Judge on paragraph 3(1). Such paragraph provides for a university degree or diploma in a 'suitable subject' and then proceeds on to enumerate various examples. The examples enumerated are not indicative of a genus but they are merely an enumeration of various examples which are not exhaustive, concerning the suitability of a subject.

10

15

It has been held time and again by this Court that, the interpretation and application of a scheme of service is within the discretion of the appointing organ and this Court cannot interfere if such discretion was reasonably exercised.

20

Bearing in mind the contents of paragraph 3(10) of the scheme of service as explained above, we find that it was reasonably open to the appellant to construe the scheme of service and find that the diploma of the two interested persons was a diploma in a suitable subject. The appellant, in construing the scheme of service, construed it as a whole bearing in mind also the duties of the post as set out in paragraph 2. The appeal, therefore, in this respect succeeds and the sub judge decision of the appellant to that effect is affirmed".

25

30

Στην παρούσα υπόθεση η Τμηματική Επιτροπή θεώρησε ότι το πτυχίο των Γαλλικών Σπουδών ήταν ικανοποιητικό.

Ανεξάρτητα όμως από τη γνώμη της Τμηματικής Επιτροπής η Επιτροπή έχει με το Νόμο καθήκον να ερμηνεύσει η ίδια το σχέδιο υπηρεσίας, να διακρίβώσει τα προσόντα του υποψήφιου ως πραγματικό γεγονός και τελικά να εφαρμόσει το σχέδιο στα γεγονότα της κάθε περίπτωσης και να αποφασίσει αν ένας υποψήφιος κατέχει τα προσόντα που προβλέπονται στο σχέδιο. Η Επιτροπή έχει την αρμοδιότητα και φέρει την ευθύνη για την ερμηνεία, έρευνα και εφαρμογή του σχεδίου υπηρεσίας. (*Mytides and Another v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 1096, σελ.

35

40

1111. *Karis v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 496).

5 Η Επιτροπή μετά τη λήψη της έκθεσης της Τμηματικής
Επιτροπής ζήτησε από το Υπουργείο Παιδείας να την πληρο-
φορήσει αν το πτυχίο αυτό θεωρείται ότι εμπίπτει στις
Κοινωνικές Επιστήμες, και από τον Αναπληρωτή Διευθυντή
Υπηρεσίας Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού αν παρέχει
10 στον κάτοχό του τα απαιτούμενα εφόδια για την άσκηση των
καθηκόντων της θέσης, όπως αναφέρονται στη δημοσίευση της
θέσης στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας, με ημερομη-
νία 20 Μαΐου, 1983. Οι απαντήσεις ήταν και στις δύο περι-
πτώσεις καταφατικές.

15 Το λεκτικό του σχεδίου υπηρεσίας δεν επιδέχεται ερμηνεία
με τον Κανόνα *eiusdem generis*. Τα αναφερόμενα θέματα είναι
παραδείγματα. Η φράση που ελέγχει το κείμενο είναι “κατάλ-
ληλο θέμα”. Το θέμα να είναι τέτοιο που να βοηθά τον αιτητή
στην εκτέλεση των καθηκόντων που αναφέρονται στο σχέδιο
20 υπηρεσίας.

Συμφωνούμε με τη σκέψη της Απόφασης στην Αναθεωρητική
Έφεση Αρ. 773 και έχουμε τη γνώμη ότι η ερμηνεία και η εφαρ-
μογή του από την Επιτροπή, όπως ο πρωτόδικος Δικαστής απο-
φάσισε, ήταν εύλογα επιτρεπτή. Ο λόγος αυτός δεν εκπαθεί.

25 Ο εφεσείων Χριστούδης στην έφεση 796 πρόβαλε ότι η
Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη την υποψηφιότητά του και ως εκ
τούτου οι διορισμοί και προαγωγή πρέπει να ακυρωθούν.

30 Ο Χριστούδης ήταν δημόσιος υπάλληλος και κατείχε τη
θέση Γραμματειακού Λειτουργού από 15 Δεκεμβρίου 1983.

Οι προσωπικοί φάκελοι και οι εμπιστευτικές εκθέσεις των
υποψηφίων στάληκαν από την Επιτροπή στην Τμηματική
35 Επιτροπή, που συστάθηκε με βάση τις πρόνοιες του Άρθρου 36
του Νόμου 33/67. Η Τμηματική Επιτροπή έκαμε γραπτές εξε-
τάσεις, όπως προνοούσε η παράγραφος 4 του σχεδίου υπηρε-
σίας, και προσωπικές συνεντεύξεις των υποψηφίων που πέρα-
σαν τις εξετάσεις. Έλαβε υπόψη τις εμπιστευτικές εκθέσεις και
40 τους προσωπικούς φακέλους των υποψηφίων δημοσίων υπαλ-
λήλων και, σύμφωνα με τις πρόνοιες της Εγκυκλίου Αρ. 490,
ημερομηνίας 20 Μαρτίου, 1979, με ισχύ από 1 Ιουνίου, 1979,

που εκδόθηκε με βάση το Άρθρο 36.2. σύστησε τέσσερις υποψηφίους για κάθε θέση. Ο εφεσείων Χριστούδης, παρόλο ότι απόκτησε το προσόν των εξετάσεων, όπως και άλλοι 161 υποψήφιοι από τους 447, δεν συστήθηκε.

5

Στις 3 Ιουλίου, 1984, με επιστολή του στην Επιτροπή παραπονήθηκε για την απόφαση της Τμηματικής Επιτροπής άγνωστο πως την πληροφορήθηκε και ζήτησε από την Επιτροπή να τον καλέσει σε συνέντευξη.

10

Η Επιτροπή εξέτασε την αίτηση στις 24 Ιουλίου, 1984 - (βλ. Παράρτημα 23 στην ένσταση) - και απόρριψε το αίτημά του. Το σχετικό απόσπασμα των πρακτικών έχει:-

“Η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας εξέτασε το πιο πάνω αίτημα των τεσσάρων υπαλλήλων” (τρεις άλλοι δημόσιοι υπάλληλοι υπόβαλαν το ίδιο αίτημα) “και σημείωσε ότι η Τμηματική Επιτροπή-

15

(α) προτού καταλήξει στις συστάσεις της έλαβε υπόψη, εκτός από τα αποτελέσματα του ειδικού γραπτού διαγωνισμού, και την απόδοση του καθενός από τους υποψηφίους στις ενώπιόν της συνεντεύξεις, και

20

(β) σύστησε 52 υποψηφίους για τις 13 κενές θέσεις, δηλαδή το μέγιστο αριθμό υποψηφίων που μπορούσε να συστήσει σύμφωνα με τις Κανονιστικές Διατάξεις.

25

Η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας, έχοντας υπόψη τα πιο πάνω και αφού εξέτασε όλα τα ενώπιόν της σχετικά στοιχεία από τις αιτήσεις και τα δικαιολογητικά των πιο πάνω αναφερομένων υποψηφίων, που είναι όλοι τους δημόσιοι υπάλληλοι, καθώς και από τους Προσωπικούς Φακέλους και τις Εμπιστευτικές Εκθέσεις τους, και αφού έλαβε επίσης υπόψη τα αποτελέσματα του ειδικού γραπτού διαγωνισμού για τη θέση καθώς και τα πορίσματα της Τμηματικής Επιτροπής, έκρινε ότι τόσο το γραπτό αίτημα των Χρίστου ΧΡΙΣΤΟΥΔΙΑ, Κατερίνας ΠΑΠΑΠΟΣΤΟΛΟΥ και Ευθύμιου ΠΡΕΖΑ, όσο και το προφορικό αίτημα του Κωνσταντίνου ΠΑΠΑΣΑΒΒΑ δεν ήταν δυνατό υπό τις περιστάσεις να γίνει αποδεκτό.”

30

35

40

Η απόφαση της Επιτροπής κοινοποιήθηκε στον αιτητή με επιστολή 10 Αυγούστου, 1994 - (βλ. κόκκινο 112Γ στο Τεκμήριο "Ν").

5 Τα πιο πάνω, όχι μόνον δεν υποστηρίζουν, αλλά ανατρέπουν τον ισχυρισμό ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη και δεν εξέτασε την υποψηφιότητά του.

10 Πρέπει όμως να ειπωθεί ότι δεν είναι ανάγκη η Επιτροπή να αναφέρεται ονομαστικά στον κάθε υποψήφιο. Η Επιτροπή σε περιπτώσεις προαγωγής έχει ενώπιόν της όλους τους φακέλους και κατάλογο των υποψηφίων που έχουν τα προσόντα. Σύμφωνα με το τεκμήριο της κανονικότητας, στην απουσία μαρτυρίας ή ένδειξης για το αντίθετο, γίνεται δεκτό ότι η
15 Επιτροπή λαμβάνει υπόψη της και συγκρίνει όλους τους υποψηφίους. Στην υπόθεση *Ioannides and Another v. Republic* (1979) 3 C.L.R. 628, στις σελ. 635-636 ο Δικαστής κ. Α. Λοΐζου (όπως ήταν τότε) είπε:-

20 “It is the allegation of applicant in recourse No. 215/77 that when the respondent Commission considered the filling of the vacancies in the post of Senior Welfare Officer, they failed completely to consider this applicant as a candidate as they
25 should have done once the post of Senior Welfare Officer was a promotion post from the immediately lower post of Welfare Officer to which this applicant was serving as at 20.11.1967.

30 In the relevant part of the minutes of the respondent Commission which have been set out earlier in this judgment, it is stated that the respondent Commission considered the merits, qualifications, seniority, service and experience of all the officers serving in the post of Welfare Officer as at 20.11.1967. Consequently, in the absence of any indication to the contrary. I can not but conclude that the applicant was
35 among those duly considered by the respondent Commission when taking the sub judice decision and therefore this ground fails”.

40 Στην υπόθεση *Piperi and Others v. Republic* (1984) C.L.R. 1306 (Ολομέλεια), στις σελ. 1311-1312 διαβάζουμε:-

“It has been submitted, also, by counsel for the appellants

that there has not been made by the Commission the necessary comparison of all the candidates with each other and, in particular, of the appellants with the interested parties. A perusal of the relevant minutes of the Commission does not bear out as well-founded this submission of counsel for the appellants. It is obvious from the contents of such minutes that all the candidates were considered and it was not, in any event, necessary to mention specifically each candidate in the minutes, because in the absence of any indication, that any candidate has been excluded from consideration it has to be presumed that all of them were duly considered (see *inter alia* **Michanicos v. The Republic** (1976) 3 C.L.R. 237, 244)".

(Βλ., επίσης, **Savva v. Republic** (1985) 3 C.L.R. 694 και **Constantinos P. Ioannides and Others v. The Republic of Cyprus, through The Public Service Commission** (1989) 3 C.L.R. 278).

Για όλους τους εφεσείοντες υποστηρίχθηκε ο λόγος ότι οι διορισμοί και η προαγωγή πρέπει να ακυρωθούν, γιατί η Επιτροπή απόδωσε υπέρμετρη βαρύτητα στην απόδοση των υποψηφίων στις ενώπιόν της συνεντεύξεις, ότι οι εφεσείοντες υπερετρούσαν των ενδιαφερομένων μερών και ότι η Επιτροπή απότυχε να επιλέξει τους καταλληλότερους υποψήφιους για την θέση.

Οι συνεντεύξεις, παρόλο που δεν υπάγχει νομοθετική πρόβλεψη γι' αυτές, έχουν καθιερωθεί από τα πρώτα χρόνια της Δημοκρατίας και νομολογιακά αναγνωρίστηκαν σαν διαδικασία επιτροπική στην Επιτροπή και σε άλλες αρχές που διορίζουν. Η συνέντευξη βοηθά στην εκτίμηση των υποψηφίων, κυρίως αναφορικά με την αξία και, σε κάποιο βαθμό, τα προσόντα των υποψηφίων. Η υπέρμετρη βαρύτητα στις εντυπώσεις του οργάνου που διορίζει, σχετικά με την απόδοση των υποψηφίων στις συνεντεύξεις, σε ορισμένες περιπτώσεις οδήγησε στην ακύρωση του διορισμού. Στην υπόθεση **Republic v. Panayiotides** (1987) 3 C.L.R. 1081, ελπώθηκε στην σελ. 1088:-

"It is not always, necessarily, a reason for annulment the fact that great importance was attached to the impressions from the interviews, because the adoption of such a course may be warranted by the circumstances of a case and if such

course was adopted in a manner compatible with the proper exercise of the relevant discretionary powers of the Public Service Commission, or other appointing authority, it could not be said that undue importance was given to the impressions from the interviews on that particular occasion”.

Στις συνεντεύξεις στις παρούσες υποθέσεις ο Αναπληρωτής Διευθυντής και η Επιτροπή υπόβαλαν στους υποψηφίους ερωτήσεις σε γενικά θέματα και κυρίως σε θέματα που αφορούν τα καθήκοντα της θέσης, τα οποία αναφέρονται στο σχέδιο υπηρεσίας.

Η θέση είναι πρώτου διορισμού και προαγωγής.

Θέσεις πρώτου διορισμού, και προαγωγής σκοπό έχουν να προσελκύσουν ικανούς υποψηφίους στη δημόσια υπηρεσία και ταυτόχρονα να δώσουν ευκαιρία επαγγελματικής ανέλιξης σε ικανούς και κατάλληλους δημόσιους υπαλλήλους - (**Republic and Another v. Aristotelous** (1982) 3 C.L.R. 497). Εκτός εάν ο Νόμος ορίζει διαφορετικά, οι εντός της υπηρεσίας δεν μπορεί να τυγχάνουν προτεραιότητας. Η Επιτροπή καθήκον έχει να επιλέξει τον κατάλληλο υποψήφιο για διορισμό ή προαγωγή σε κενή θέση. Το συμφέρον της υπηρεσίας και του κοινού εξυπηρετείται με ικανούς, προσοντούχους δημόσιους υπαλλήλους και αυτό το συμφέρον πρέπει να εξυπηρετεί και η επιλογή από την Επιτροπή - (**Smyrniot v. Republic** (1983) 3 C.L.R. 124, στη σελ. 130· **Michael Theodossiou and The Republic (Public Service Commission)** 2 R.S.S.C. 44, 48· **Savvas Petrou v. Republic (Public Service Commission)** (1967) 3 C.L.R. 40, 48· **Theofanis HadjiSavva and Another v. Republic (Public Service Commission)** (1967) 3 C.L.R. 155, 179· **Athos G. Georghiades and Others v. Republic (Public Service Commission)** (1967) 3 C.L.R. 653, 666· **Dr. Panayiotis Pattichis and Another v. Republic (Ministry of Education and Another)** (1968) 3 C.L.R. 374, 381· **Charalambos Georgiades and Another v. Republic (Public Service Commission)** (1970) 3 C.L.R. 257, 262, 263· **Costas Hadjiconstantinou and Others v. Republic (Public Service Commission)** (1973) 3 C.L.R. 65, 71· **Andreou v. Republic** (1979) 3 C.L.R. 379).

Αφού λάβαμε υπόψη μας τη διατύπωση της επίδικης απόφασης, τα στοιχεία ενώπιον της Επιτροπής, το γεγονός ότι η θέση

ήταν πρώτου διορισμού και προαγωγής και ότι πολλοί από τους υποψηφίους δεν ήταν δημόσιοι υπάλληλοι τα καθήκοντα της θέσης και τα προσόντα όπως παρατίθενται στο σχέδιο υπηρεσίας, δεν έχουμε πεισθεί ότι η Επιτροπή απόδωσε υπέρομη βαρύτητα στη απόδοση των υποψηφίων στις συνεντεύξεις.

5

Οι δικηγόροι των εφεσεϊόντων έκαμαν εκτεταμένη αναφορά και σύγκριση μεταξύ των αιτητών και των ενδιαφερομένων μερών ή μερικών από αυτούς. Αναφέρθηκαν, μεταξύ άλλων, στη βαθμολογία του καθενός στις γραπτές εξετάσεις, στις εμπιστευτικές εκθέσεις εκείνων των υποψηφίων που ήταν δημόσιοι υπάλληλοι στις εντυπώσεις των μελών της Τμηματικής Επιτροπής και υπόβαλαν πως οι εφεσεϊόντες ήταν καλύτεροι υποψήφιοι από τα ενδιαφερόμενα μέρη.

10

15

Η υπόθεση αυτή θα κριθεί με βάση τις αρχές που έχουν καθιερωθεί από το Δικαστήριο τούτο:-

1. Το Διοικητικό Δικαστήριο δεν ακυρώνει απόφαση διορισμού ή προαγωγής αν η απόφαση λήφθηκε σύμφωνα με το Νόμο και τα γεγονότα της συγκεκριμένης υπόθεσης και ήταν εύλογα επιτρεπτή.
2. Το Δικαστήριο δεν υποκαθιστά τη δική του κρίση αναφορικά με την επιλογή του καταλληλότερου υποψηφίου, για προαγωγή ή διορισμό, με την κρίση του αρμοδίου οργάνου.

20

25

(Βλ. μεταξύ άλλων, *Alexandros Christou and Others and The Republic (Public Service Commission)* 4 R.S.C.C. 1, σελ. 6· *Charalambos Georghiades and Another v. Republic (Public Service Commission)* (1970) 3 C.L.R. 257, στη σελ. 268· *Odysseas Geoghiou v. Republic (Public Service Commission)* (1976) 3 C.L.R. 74, σελ. 82· *Piperi and Others v. Republic* (ανωτέρω) *Republic v. Zachariades* (1986) 3 C.L.R 852).

30

Το Δικαστήριο δεν επεμβαίνει, εκτός εάν αιτητής αποδείξει έκδηλη υπεροχή έναντι του υποψηφίου που διορίστηκε ή προάχθηκε - (*Niki Michael (No.1) v. Republic (Public Service Commission)* (1975) 3 C.L.R. 136· *Evgeniou v. Republic* (1979) 3 C.L.R. 239· *HadjiIoannou v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 1041).

40

Εξετάσαμε με προσοχή τα επιχειρήματα των δικηγόρων των

5 αιτητών, σε συνάρτηση με όλα τα στοιχεία ενώπιον του Δικαστηρίου, και έχομε καταλήξει ότι οι αιτητές δεν έχουν αποδείξει έκδηλη υπεροχή έναντι των ενδιαφερομένων μερών. Η Επιτροπή άσκησε, σύμφωνα με το Νόμο, τη διακριτική της ευχέρεια και οι προσβαλλόμενοι διορισμοί/προαγωγή ήταν εύλογα επιτρεπτοί σ' αυτή.

10 Για όλους τους πιο πάνω λόγους οι εφέσεις αποτυγχάνουν και απορρίπτονται.

Καμιά διαταγή για έξοδα.

*Οι εφέσεις απορρίπτονται
χωρίς έξοδα.*